

Heti üzenet 2019. Január 14.

A FIAK ÖRÖKSÉGE

Istentől nyert örökségünknek, meghatározó részt kell elfoglalnia életünkben. A szomorú tény, hogy a legtöbben nincsenek tisztában azzal, hogy van félretett örökségük a mennyben, ennek az ismeretnek a hiányában pedig jövőképük sincs.

A Felkent Jézusba vetett hiten keresztül (ugyanis) mindnyájan Isten fiai vagytok. Ahányan csak a Felkentbe bementek, a Felkentet öltözték fel. Nincs hát több zsidó, sem hellén, nincs rabszolga, sem szabad, nincs férfi és nő, mert mindnyájan egyek vagytok a Felkent Jézusban.

Ha pedig a Felkentéi vagytok, következőleg Ábrahám magva vagytok, ígélet vonalán örökösök.

De azt mondom, ameddig az örökös kiskorú, semmivel sem különb a rabszolgánál, noha, mindennek ura.

Mégis gyámok és sáfárok alatt van az atyjától előre meghatározott időig.

(Galata 3:26-29, 4:1-2 Csia ford.)

Ebben az igeszakaszban nagyon fontos dolgokat szögez le számunkra a Szent Szellem.

Az első, hogy Krisztusba történő bementésünk által magát a Felkentet öltöztük fel. Ennek értelmében mi a Felkentéi vagyunk. Azt gondolom, eddig ez két rendkívül egyszerű tény. Ami ebből következik az az, hogy nem csak a Felkent tulajdonai vagyunk, de Ábrahám magva is, és az Ábrahámnak adott ígélet szerint örökösök. Gondoljunk csak bele! Ugyanaz a hit van bennünk, mint ami volt Ábrahámban is!

Ma azonban az Egyház a kiskorúság állapotában vegetál. A különbség mindössze annyi, hogy őket nem az Atya helyezte gyámok, és gondviselők felügyelete alá, hanem önmaguknak kerestek gyámokat és sáfárokat. Önhatalmúlag. Sajnos, talán, mondanom se kell, ezek az emberek nem a gyermekek felnövekedésén munkálkodnak, hanem egyszerűen élvezik azt, hogy gyámok és sáfárok lehetnek.

A kiskorúak pedig kiskorúak maradnak. Mentalitásukat tekintve pedig pontosan olyanok, mint a rabszolgák. Mindenért meg akarnak szolgálni, dolgozni, küzdeni.

Az emberi szív egyszerűen kikutathatatlan. Egy azonban bizonyosan elmondható róla: folyamatosan azon dolgozik, hogy fix pontokat keressen, és találjon magának. Mert az emberi szívnek (legyen bár tulajdonosa hívő, vagy nem hívő) stabilitás kell. Ezek lehetnek emberek, álmok, vagy épp más emberek álmai. Ez az oka, hogy olyan embereket látunk, akik úgy viselkednek mintha őrült vadak lennének, mivel mindenáron meg akarják találni számításaikat, hiszen megvalósulatlan álmaikban látják életük stabilitását.

Azonban óriási különbség egyéni ambíciókra építkezni, vagy Krisztusra, a Kősziklára!

Ha érzékeljük e kettő között a lényegi különbséget, azt jelzi, hogy jó úton járunk. Elsőként realizálnunk kell magunkban, hogy nem a magunkéi vagyunk. Ez a legelső, ez a mi megtérésünk. Amennyiben idáig eljut valaki, akár neki is állhat megismerni Urát, és felfedezni örökségét. Értsük meg, ha megszegjük a királyság szellemi szabályait, bele fogunk reccsenni életpályánkba mind szellemileg, mind pedig mentálisan. Mert igen, Isten királyságának vannak szellemi elvei, szabályai, akár ismerjük őket, akár nem.

Ilyen szellemi szabály például, hogy minden bér, jutalom, és örökség kizárólag az Isten királyságán belül található. Tehát, nem keresgélhetünk annak határain kívül. A mi ellátásunk, jövőnk, örökségünk Isten királyságában lelhető fel. Ennek a szellemi királyságnak a fundamentuma csupa jog, és igazság, melyben, csakis legális módon lehet közlekedni. Az örökségünk átvétele is csak törvényesen lehetséges. Ez a törvény pedig a hit törvénye. Szent Szellem vezetésére kell hagyatkoznunk a megismerést illetően. Szent Szellem kell, hogy navigáljon minket Igeolvasásunk közben, Neki kell feltárnia, lelepleznie igazságokat, valóságokat mind, amik Istenre, mind pedig amik ránk vonatkoznak. Nem logikázhatunk, nem kutakodhatunk önhatalmúlag. Az ilyen vállalkozások kivétel nélkül törvénytelenységbe, tévelygésbe torkollnak. Ha lassan is haladunk, akkor is csak olyan tempóban haladhatunk, amilyen tempót a Szent Szellem diktál. Akik előre futnak a szellem dolgaiban, kivétel nélkül bizonyítani akarnak.

Nekünk, fiaknak, azonban nem kell semmit sem bizonyítanunk! Nem kell megszoalgnunk, sem az Atya elismeréséért, sem a figyelemért, sem a szeretetért, sem az örökségért! Ez rendkívül fontos, mondhatni, alappillére egészséges szellemi-lelki életünknek. Felejtjük el a bizonyítást egyszer, s mindenkorra!

Felvetődik a kérdés, hogy mit takar az „örökség” kifejezés? Ehhez kanyarodjunk vissza az elejére egészen Ábrahám ősatyához!

az Örökkévaló látomásban így szólt Ábrámhoz:

Ne félj Ábrám! Én vagyok a pajzsod, és bőséges lesz a te jutalmad! De Ábrám így felelt: Ó Uram, Örökkévaló! Mit ér nekem a jutalom (mégis, mit adnál nekem), ha gyermektelenül halok meg, és a damaszkuszi Eliézer lesz az én örökösöm? Látod nem adtál nekem gyermeket, és minden vagyonom ezé a szolgámé lesz! Az Örökkévaló pedig ezt válaszolta: Nem Eliézer örököl utánad! A saját fiad, aki tőled származik—Ő lesz az örökösöd! Majd az Örökkévaló kivitte Ábrámot a szabad ég alá, és ezt mondta: Nézz föl az égre Ábrám! Számold meg a csillagokat, ha tudod! Így lesz az utódaiddal is! Ábrám pedig hitt az Örökkévalónak, aki ezért igaznak fogadta el őt. (1Mózes 15:1-6 EFO)

Ha nincs leleplezve az örökségünk (nincs róla világos, egyértelmű kijelentésünk), akkor milyen jövőképet mondhatunk magunknak? Sőt, tovább megyek: milyen örökséget adunk tovább gyermekeinknek? Az Úrtól kapott örökségnek generációkat meghatározó szerepe van! Csak azt adhatjuk tovább, amit magunk is kaptunk, mégpedig személyesen.

Amit nagyon-nagyon különösnek találok ezzel az ígéresszel kapcsolatosan, hogy nem Ábrahám kezdeményezett az örökségét illetően, hanem Isten szólította meg. Elsőként kijelentette magát neki, és csak utána beszélt jutalomról, vagyis Ábrahám örökségéről. Minden tekintetben az Úr volt a kezdeményező és nem Ábrahám. Neki egyetlen dolga volt csupán: hittel válaszolni mind arra, amit az Úr neki mondott. Fel kellett tekintenie az égre, és csillagokat számlálnia. Elhinni azt a dicsőséges víziót, ami elé tárult. Ábrahámhoz hasonlóan nekünk is

fel kell tekintenünk az Úrra, hogy lássunk. Lássuk a jövőnket. A magyar fordítások csak ennyit írnak: „Ábrám pedig hitt az Úrnak, aki ezért igaznak fogadta el őt.” Én azonban miután megnéztem az angol magyarázatos Bibliát, és ott a „hit” kifejezésre a következő árnyalt fordításokat találtam:

- Az Úrban bízott
- Az Úrra támaszkodott
- Továbbra is kitarzott az Úrban.

A mi jövőnk nem az adott jelenlegi körülmények, ha azoknak hiszünk, vesztesek vagyunk. Óriási kegyelem, hogy Ábrám nem ragadt le a fizikai tüneteknél, hanem hitbéli bizalmával nem csak példát mutatott nekünk, de egyben ősatyánk is lett.

Az örökséggel csak a fiak képesek élni, mert egyedül ők szabadok annyira, hogy bármit képesek legyenek átvenni, elfogadni az Atyától. A mi jövőképünknek a következőről kell szólnia: töretlenül képesek leszünk végig futni a pályánkat, és hogy célba fogunk érni! Ez a mi rendeltetésünk a Krisztusban! Nyertünk, úgymond végcélba érkezettnek kell tekintenünk magunkat. Miért? Mert Krisztus célba ért. Feltámadott, és az Atya jobbján helyet foglalt. Ahogy Krisztus a Szent Szellem segítségével teljesítette küldetését, a mi győzelmünk is csak a Szent Szellem által lehetséges.

Maga a Szent Szellem a mi szellemünkkel együtttesz tanúságot arról, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, örökösök is, Istennek örökösei, a Felkentnek örököstársai, ha csakugyan együtt szenvedünk vele, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk.

Úgy számítom, ugyanis, hogy a mostani idő szenvedései nem érdemlik, meg hogy összehasonlítsuk őket azzal a dicsőséggel, melyről értünk egyszer a lepel le fog hullani. (Róma 8:16-18 Csia ford.)

Áldott legyen Urunknak a Felkent Jézusnak Atyja, aki az Ő nagy irgalmából a Felkent Jézusnak a halottak közül való feltámadásán keresztül újonnan szült minket élő reménységre, romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan örökrész elnyerésére, melyet a mennyekben tartanak fenn a ti számotokra. (1Pt 1:3-4 Csia ford.)

Mi a mi örökségünk? Mindaz a szellemi gazdagság, és pálya, amit Krisztus kapott az Atyától.

Szent Szellem (aki új életre is szült bennünket) a mi szellemünkkel együtt erősíti meg, hogy kik vagyunk. Fiak, Isten gyermekei. Nekünk ismernünk kell pozícionkat, továbbá azt, hogy Szent Szellem milyen célból szült újjá bennünket. Ez a cél pedig nem egyéb, mint hogy élő reménységünk legyen, az örökség átvételére, mint Ábrahám esetében, aki:

Reménység ellenére reménykedve hitte, hogy sok népnek atyjává lesz, a szerint, amint megmondattott: Így lesz a te magod. (Róma 4:18 Károli ford.)

Vajon isteni remény nélkül beszélhetünk e bármilyen jövőképről? Ha nem tudjuk mi célból történt újjászületésünk, mi az oka, hogy a Krisztus feltámadása által a sötétségből a világosságba léptünk át, akkor egész egyszerűen nem lesz sem célja, sem pedig értelme az életünknek.

Amikor harcokon, és szenvedéseken megyünk keresztül, realizálnunk kell azt, hogy Isten Krisztusban valami felfoghatatlan jobb dolgról gondoskodott!

Hanem amint meg van írva: Amiket szem nem látott, fül nem hallott, és amit az ember szíve föl nem fogott, azt készítette el Isten azoknak, akik Őt szeretik. (1Kor 2:9 Vida ford.)

Vajon mennyien nyitják fel a Bibliájukat ma, hogy foglalkozzanak azzal, hogy mi végre történt elrendelésük? Mit takar az, hogy meg vannak igazítva, illetve olvasnak e arról, hogy megdicsőült győztes keresztények?

Vagy lehet, ez már túl meredek nekünk egyszerű, szerény, alázatos gyülekezetbe járó híveknek... De Isten azt akarja, hogy mi higgyük az Ő „meredek” dolgait. Túl keveset elmélkedünk azon, hogy egész keresztény életünk önmagában természetfeletti! Az hogy Isten megtalált, megmentett, és ajándékképpen dicsőséges perspektívát adott életünknek.

Mind e közben pedig egy másodpercre se feledjük, hogy Isten maga Természetfeletti!

Kihez hasonlítottok hát engem, hogy hasonló volnék? Szól a Szent. Emeljétek föl a magasba szemeiteket, és lássátok meg, ki teremtette azokat? Ő, aki kihozza seregüket szám szerint, mindnyáját nevén szólítja; nagy hatalma és erőssége miatt egyetlen híjok sincsen. Miért mondod Jákób, és szólsz ekként Izrael: Elrejtetett az én utam az Úrtól, és ügyemmel nem gondol Istenem? Hát nem tudod e és nem hallottad e, hogy örökkévaló Isten az Úr, aki teremtette a föld határait? Nem fárad, és nem lankad el; végére mehetetlen bölcsessége! (Ézsa 40:25-28 Károli ford.)

Sokan pont úgy gondolkodnak, és beszélnek, mint Jákob tette: Nem látja az Örökkévaló a sorsomat! Túl messze van, hogy megvédjen az igazságtalanságtól ebben a világban! Holott ők nem emelik fel a tekintetüket Rá!

Meggyőződésem, hogy mielőtt bármilyen öröklésről, átvételről beszélünk, először azt kell realizálnunk, hogy kinek a tulajdonai vagyunk. Akárcsak Ábrahámnak, nekünk is élő kijelentést kell nyernünk az Úrról, továbbá arról, hogy nem a magunkéi vagyunk. Meg kell ismernünk Krisztust, mint Urat, uralmi, tekintélyének átadva életünk minden kis rekeszét. Ha így találkozunk Vele, soha többé nem leszünk ugyanaz az ember, akik korábban voltunk.

Jézus közel lépett hozzájuk, és ezt mondta: Mennyei Atyám minden hatalmat nekem adott a mennyben és a földön. (Mt 28:18 EFO)

Hozzánk közel lépett az Úr?

Tergulicza Eszter